

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. november 1.
(vasárnap)**

Horváth Géza

IGYEKEZZ AZ ÜDVÖSSÉGRE!

Énekek: 84,1; 426; 215,6; 462

Lekció: 1Timóteus 1,1-16

Alapige: Lukács 13,23-29

Monda pedig néki (Jézusnak) valaki: Uram, avagy kevesen vannak-e, akik üdvözülnek? Ő pedig monda nékik: Igyekezzetek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom nektek, igyekeznek bemenni, és nem mehetnek.

Mikor már a gazda felkel és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram! Nyisd meg nekünk; és Ő felelvén, ezt mondja néktek: Nem tudom, honnét valók vagytok ti. Akkor kezditek mondani: Te előtted ettünk és ittunk, és utcáinkon tanítottál.

De ezt mondja: Mondom néktek, nem tudom, honnét valók vagytok ti; távozzatok el éntőlem mindnyájan, kik hamisságot cselekesztek!

Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve.

És jönnek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről, és az Isten országában letelepednek.

Imádkozzunk!

Édesatyánk Jézus Krisztus által, hálás szívvel köszönjük, hogy nemcsak Seregek Isteneként szólíthatunk meg, hanem Atyánkként, azért, mert Jézus Krisztus felhatalmazott erre bennünket. Mert Ő közel vitt hozzád, Édesatyánk, és azért, mert hatalmat kaptunk arra, mindazok, akik az Ő nevében hisznek, hogy Isten gyermekei, fiai legyünk.

Köszönjük azt is, hogy nem szállt még el vándoréletünk, bár elszállhatott volna, lezárhattad volna földi pályánkat, utunkat, életünk idejét, és mégis vallhatjuk, hogy a te kegyelmességed az, hogy még nincs végünk, mert nem fogyatkozott el a te irgalmasságod.

Köszönjük, hogy ezen a vasárnapon egybe is gyűjtöd népedet, Urunk, hogy táplálj bennünket örök életnek kenyerével, italával, igéddel, hogy egymással is találkozáva megerősödhessünk abban, hogy van neked néped ezen a földön. Köszönjük neked, Urunk, hogy egyszer majd üdvösséggé lesz reményünk, égi látássá hitünk.

IGYEKEZZ AZ ÜDVÖSSÉGRE!

Kérünk, áldd meg az ígét. Ne legyen semmi gát, kegyelmed mit ne törne át. Hadd bízsa lelkünk rád magát, fogadj el Jézusunk!

Ámen.

Igehirdetés

Tegnap volt október 31-e, amely számunkra nemcsak egy naptári nap a sok közül, hanem a reformáció emléknapja. Tegnap meg is emlékeztünk az istentiszteleten arról, hogy 498 évvel ezelőtt Luther Márton kiszögezte 95 tételét a wittenbergi vártemplom kapujára. A reformáció ünnepe sajnálatosan keveredik a mai nappal is, amelyet némelyek mindenszentek napjaként tartanak számon. Sajnos, még mi reformátusok is elég sokszor használjuk ezt a kifejezést. Másnap, november 2-án van halottak napja.

Igen furcsa, hogy sok helyen, sok gyülekezetben október 31-én délelőtt hálaadó istentiszteletet tartanak a templomban, délután meg a temetőben gyásztistentiszteletet. Ez azért szomorú, mert így október 31-e ünneplése, fénye egy kicsit belevegyül másféle ünneplésekbe.

A halottak napja egy kicsit arra is tanít bennünket, hogy a menny felé nézzünk, mert egyszer a mi időnk is lejár, és egy kicsit nagyobb hévvel igyekezzünk bemenni a szoros kapun, mert eljön az utolsó óra, amikor már többé nem tudunk bemenni ezen a kapun. Október 31. pedig úgy jön ide, és azért lett nekem fontos, mert tulajdonképpen a Bibliának a tanítása e felé a szoros kapu felé, a keskeny útra terel bennünket.

Amikor elolvastam a mai újszövetségi ígét, a 1Timóteus 1,3 verséből, akkor igen nagy lett az örömöm, amikor Pál azt mondja Timóteusnak: „Azért hagytalak Efészusban, hogy megmondd némelyeknek: ne tanítsanak mást!”

Mert, ha más tudományt tanít az egyház, vagy más tudományt tanít egy ember, akkor nem a szoros kapu és keskeny út felé tartó utat mutatja az embereknek. Az az ember, aki nem helyes kaput talál meg, nem helyes úton fog járni, nem lesz részese a mennyek országának. Az nem fog bemenni a mennyei Jeruzsálembe. Ezért nem mindegy, hogy mit tanítunk, mit tanít az egyház, mit tanítanak a felekezetek, mert a vallás tulajdonképpen csak útjelző tábla, amely mutatja az utat a menny felé: arra menjetek! Ha más tudományt tanítanak, akkor más iránymutatás történik, és emberek tömegei nem oda fognak megérkezni, ahova gondolták.

Nekem meggyőződésesem az, hogy óriási nagy csalódás lesz az, amit itt Jézus Krisztus mond: és látjátok magatokat kirekesztve, és Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot és a prófétákat mind az Isten országában. Mert a helyes tanítás a helyes utat mutatja meg, az igaz út felé terel bennünket, ahol Jézus Krisztus van, ahol vele lehet járni, és vele lehet lenni.

Ezért hamis az a vallás, amelyik azt tanítja, hogy az embernek mit kell tennie. Pedig a vallások sokasága ezt kínálja: mit kell neked tenni. Tedd ezt, azt, csináld ezt, azt. Gyakorold ezt, azt. Holott az igaz egyháznak egyetlen feladata van: nem az, hogy mit tegyél, hanem az, hogy merre menj. Az igaz egyház mindig útjelző tábla: arra, az az egyenes út, az a keskeny út, az a szoros kapu. Oda kell megérkezned.

Ennek az igének az alapján néhány dolgot nézzünk meg, mert Jézus Krisztustól megkérdezi valaki, így mondja az ige: „Uram, avagy kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?”

Egyszer pedig a tanítványok kérdezik meg Jézustól: kik üdvözülnek? Úgy látszik, az embereket akkor is foglalkoztatta az üdvösség kérdése.

A Bibliának nem az a nagy kérdése, hogy hányan. Nem az a nagy kérdése, hogy kik fognak üdvözülni. Erre Jézus sem válaszol. A Bibliának az a nagy kérdése: vajon neked van-e üdvösséged? Neked van-e örök életed?

Egyszer az egyik megyében, ahol evangélizációk voltak sok gyülekezetben, megkérdeztek tízezer embert: van-e üdvössége, örök élete? És hány mondta, hogy van? Kettő a tízezerből. Elhangzottak ilyen válaszok: nem lehet azt tudni. Majd a jó Isten eldönti. Hát reméljük. — Kettő viszont azt mondta: igen, nekem örök életem van.

Feltehetjük a kérdést: lehet-e azt tudni? Az 1János 5. szerint: bizony, lehet. Itt azt olvassuk: „Ezeket azért írtam nektek, hogy tudjátok meg, akik hisztek az Isten Fia nevében, hogy örök életetek van.”

Volt egy lelkipásztor, akinek akkori hatéves kisfia, aki ma szintén lelkipásztor, amikor az asztalnál ültek, látják, hogy a kisfiúnak mindig szomorú az arca. Megkérdezték tőle: miért vagy szomorú? A kisfiú azt mondta: mert ha ma meghalnék, nem tudom, mi lenne velem. — Azóta már tudja ő is, hogy Jézus Krisztusban való hitben örök élete van. Azóta már tudja, hogy ha ma este meghalna, akkor ő az Úr dicsőségében lenne.

Nagy kérdés: mit válaszolunk erre, hogy nekem örök életem van-e? Vallom, tudom? Ha nekem örök életem van, vajon másokat is oda szeretnék-e vinni Krisztushoz? Vajon azt kívánom, hogy másnak is örök élete legyen?

Tudjuk, a reformátorok hogy magyarázták azt: „Szeresd felebarátodat, mint magadat”. Nem úgy, hogy adj neki egy pohár vizet, nem úgy, hogy add oda neki az ingedet, ha neki nincs ruhája. Hanem azt mondták a reformátorok: Szeretni a felebarátot annyit tesz, mint az kívánni, hogy ő is üdvözüljön. Szeresd felebarátodat — mit jelent magyarul? — Kívánd azt, hogy ő is üdvözüljön. Legyen fontos neked, hogy ő is üdvözüljön. Ott állunk üdvbe öltözötten nemcsak én és szeretteim, hanem még sokan az Úr dicsőségében.

A második, amiről érdekes beszélnünk: Jézus Krisztus itt ugyan nem mondja, hogy kevesen üdvözülnek, de egy másik igében mondja, mégpedig azt: kevesen vannak, akik a keskeny úton járnak. Kevesen találják meg a szoros kaput, és kevesen vannak azok, akik ezen az úton járnak. Széles az az út, amely a veszedelemre visz, és azon meg sokan járnak.

Érdekes, hogy a Jelenések könyve 7. fejezetében pedig mit olvasunk az üdvözültekről?

Egyrészt, hogy Izráel 12 törzséből 12 000 elpecsételt, összesen 144 000, plusz minden ágazatból, népből, nyelvből, nemzetből megszámlálhatatlan sokaság. A Jelenések könyve azt írja, hogy ott megszámlálhatatlan sokaság lesz. Izráel törzseiből ott meg lehet még számolni, de a népek, nemzetek közül, tehát akik pogányokként üdvözülnek és vannak ott a Jézus véérért, azokat meg sem lehet számolni. Igen, mert azt ígérte az Úr, hogy annyi utódod lesz, mint égen a csillag. Nem lehet megszámlálni. Mint a tengerparton a homok.

Akkor most mi az igazság? Kevesen vannak, vagy sokan? Ez nagyon érdekes kérdése a Bibliának. A legfontosabb, hogy én ott vagyok-e. Utána nézzük meg, miért mondja Jézus azt, hogy kevesen vannak, akik megtalálják ezt a szoros kaput. Kevesen vannak, akik a keskeny úton járnak.

Sok üzenete van ennek. Én egyetlen dolgot emelek ki: Azért mondja Jézus azt, hogy kevesen, mert ha azt mondaná, hogy kevesen kárhoznak el, akkor az ember hogy gondolkodna?: Akkor biztos nem vagyok köztük. De ha azt mondja Jézus, hogy ke-

IGYEKEZZ AZ ÜDVÖSSÉGRE!

vesen üdvözülnek, akkor mit mond az ember? Jaj, csak ott legyenek! Mert mit mond Jézus az igében? Igyekeztek! Ha azt mondaná: kevesen kárhoznak el, ó, akkor nem leszek köztük. De ha azt mondja Jézus, hogy kevesen járnak azon, akkor az ember úgy gondolkozik: akkor nekem igyekezni kell, hogy azok között legyenek.

Olyan ez, mintha egy rendezvényre azt mondaná nekünk a média: van 50 ezer jegy. Ó, még ráérek megvenni. De ha azt mondják, hogy csak 50 jegy van, akkor igyekszem és megveszem. Nem mindegy, hogy 50 000 jegy van, vagy 50 jegy van. És Jézus mire biztatott? Arra, hogy igyekeztek!

Ugyanezt támasztja alá számunkra az 1Korinthus 9,24. Mit ír itt Pál apostol? „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek!”

Mi tudjuk Isten ígéből, hogy a hitnek a versenypályáján nem úgy van, hogy az első megkapja, az összes többi meg hiába futott. Tudjuk, hogy aki célba ér, az mind koronát kap. Az mind pálmaágat kap a kezébe. Az mind hófehér ruhát kap. Mit mond mégis az apostol? Úgy fussatok, hogy egy ér célba, de úgy fuss, hogy te legyél az. Mert erre is az igaz: igyekezz! Ne azt nézd, hogy a másik hol jár, hogy mennyivel előbbre, vagy jaj, az mennyire le van maradva! Úgy fuss, mintha csak az első kapna díjat, mint ha csak az első kapna koronát. — Mert az ige itt a földön bennünket arra int, hogy igyekeztek. Siessetek, hamar lejár!

A harmadik üzenete az igének, amivel foglalkoznunk kell: vajon minden ember üdvözülni fog-e. Ezzel hitvallásunk is komolyan foglalkozik. Ezzel azért is kell foglalkoznunk, mert a XX. században nem egy nagy teológus volt, aki azt tanította, hogy minden ember üdvözülni fog. Istennek olyan nagy a szeretete, és csak nem fogja Isten elnézni, hogy a pokolban emberek legyenek? Ezért tanították őket: a végén mindenki üdvözülni fog.

Olyan jó, hogy a XX. század előtt már 400 évvel a reformátorok ezt leírták a hitvallásban: Amint elveszett Ádám által, úgy üdvözül-e Krisztus által minden ember? A felelet az ige alapján egyértelmű volt. — Nekünk nem az a lényeg, hogy nagy teológusok mit mondanak, nagy emberek mit hirdetnek. Nekünk az a lényeg, hogy Isten ígéje mit mond. A reformátorok megfogalmazták: nem, nem üdvözül minden ember, hanem csak azok, akik igaz hit által Krisztusba oltatnak, és minden jótéteményét igaz hittel elfogadják.

Mire alapozzák ezt, hogy nem fog mindenki üdvözülni? Miért igyekezzünk a szoros kapu felé? Azért, mert Jézus Krisztus azt mondta: „Az én Atyám házában sok lakóhely van.” — Nem azt mondta, hogy mindenkinek jut majd. Még van üres szék.

Azt mondja Isten ígéje itt is, a Lukács 13-ban is, hogy egyszer majd a gazda felkel és bezárja az ajtót. Miért kell egy ajtót bezárni? Azért, hogy onnantól kezdve senki be ne jöjjön. Mert nem fog mindenki bemenni. A Biblia első lapjától kezdve a bűneset történetében olvassuk, a Jelenések könyve 22. fejezetéig, ahol szintén azzal foglalkozik a könyv, hogy nem mennek be. Elmondja, hogy a mennyei Jeruzsálembe nem mennek be a részegesek, a paráznák, a tolvajok stb. Nem mennek be! Ebben az igében pedig azt mondja Jézus: látjátok majd Ábrahámot, Jákóbot és a prófétákat az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve.

Noé idejében Isten miért zárta be a bárka ajtaját? Azért, mert hosszú ideig nyitva volt. De egyszer bezáratott az ajtó, és nem Noé zárta be, mert az nincs az ember hatalmában. Lehet, hogy Noé olyan jószívú lett volna, hogy még kinyitja: na, még ti is, gyertek be. Nem! Isten bezárta az ajtót, és attól kezdve nem lehetett bemenni.

Kik üdvözülnek? A Szentírás azt mondja: egyedül a hívek. Jn 3,36: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van. Aki nem hisz a Fiúnak, nem lát életet, hanem Isten haragja marad rajta.” János 3,16: „Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, ne vesszen el.” — Ez azt is jelenti: higgy az Úr Jézusban, de azt is, hogy lesznek elveszettek. De aki hisz benne, az ne vesszen el, hanem örök élete legyen.

Kik üdvözülnek, kiknek van üdvösségük? Csak azoknak, akik igaz hit által Őbelé oltattak, és minden jótéteményét hívő szívvel elfogadták.

Ebben a mai igében pontosan erről olvasunk, mert ezek, akik be akarnak menni, elkéstek. (Itt a 24. vers senkit meg ne tévesszen, ahol azt mondja Jézus: igyekezzetek bemenni a szoros kapun, mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni, és nem mehetnek.)

Többen megkérdezték már tőlem is, hogy van olyan, hogy valaki igyekszik, és nem mehet be? Igyekszik a szoros kapu felé, és nem mehetnek? Mert akkor hiába igyekezett? Akkor igaz lehet, hogy hinni akarok, de nem tudok hinni? Én meg akarok térni, de nem tudok? Nem! Itt a következő vers magyarázza nekünk az előzőt, a 25. „Mikor pedig a gazda felkel és bezárja az ajtót”... — itt a gazda már bezárta az ajtót. Azok nem mehetnek be, akik későn akarnak bemenni. Lesz olyan a Biblia szerint, akik még akkor sem akarnak. A Jelenések könyvében van az. Inkább azt mondják: a halmok essenek rájuk, inkább a hegyek takarják el a Fiú haragja elől, az Isten haragja elől őket. De lesznek, akik akkor igyekeznének, és akkor szaladnának, és nem mehetnek azért, mert elkéstek.

Itt azt mondja nekünk Isten igéje, hogy mire hivatkoznak. „Távozzatok el, nem tudom honnét valók vagytok” — pedig ők azt mondják: „te előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál.” — Mit jelent ez? Azt, hogy ennyire közel voltunk egymáshoz. Ezért fogalmazták meg a reformátorok azt, hogy Krisztushoz nem közel kell lenni, hanem benne kell találatni. Ezt nem ők találták ki, ezt Isten igéje mondja.

Olvassuk el a János 15-t. Meg a páli leveleket is. Azt mondja ott az Úr Jézus, hogy a hívő és Krisztus között a kapcsolat nem ilyen közeli kapcsolat. Azokkal az imádságokkal is nagyon kell vigyáznunk, hogy közelebb kerültem az Úrhoz. Jó, ha közelebb, csak ez olyan, mintha az éhes ember mondaná: közelebb vagyok a hűtőgéphez, de attól még nem laktam jól. Azt mondja Jézus: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők.” Mit mond? „Maradjatok énbennem, és én tibennetek.”

Tehát a hívőnek nem közel kell lennie Jézushoz. Uram, ott olyan közel voltunk... És ha mi azt mondjuk és valljuk, hogy itt van a középén Jézus, akkor te ne mondd azt, hogy közel van hozzánk. Ne nyugodj bele, hogy közel van, addig, míg el nem mondhatod azt: bennem élsz. Bennem vagy, bennem laksz, Jézus. „Ő jöjj ma még, lakója légy. Jöjj szívembe most, Úr Jézus!” — Mert az Úr Jézussal egyé kell válni, és ezt fogalmazták meg a reformátorok.

Nem elég közel lenni a templomhoz, a szertartáshoz, a Bibliához. Benne kell találatni. „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Pál nem azt mondja, hogy közel vagyok Krisztushoz. Azt mondja: bennem él a Krisztus. Pál nem azt mondja, hogy legyetek közel Krisztushoz, hanem azt mondja: „lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben”. — Ezért fogalmazták így a reformátorok, hogy: csak azok, akik hit által Ővele egyé válnak.

Pál ezt úgy fogalmazza meg leveleiben, hogy ez éppen olyan, mint a testnek és fejnek a kapcsolata. Képzeljük el, ha a fejünk pár centivel elválna a testünktől? Ak-

IGYEKEZZ AZ ÜDVÖSSÉGRE!

kor halottak lennénk! Pál ezt a képet használja: mint a fej és tagok. Egy lenni Krisztussal. Akik Ővele eggyé válnak, és minden jótéteményét elfogadják. Mert ha a szőlővessző nincs a tőkén, vajon mondjátok meg, hogy azok a nedvek, melyek virágot, gyümölcsöt adnak, beáramlanak a vesszőkbe, ha csak közel van a szőlővessző? Ugye, nem! Csak az, amelyik benne él. — Ezt mondja a Szentírás is.

Aki Krisztusban van, annak az lesz az eredménye, hogy Krisztus jótéteményei beáramlanak az életébe. Mik ezek a jótétemények? Ilyenek: megigazítás, megszenteltetés, megdicsőítés, mint az üdvösség, mint a bűnbocsánat, mint a szentség. — Ezek beáramlanak az életébe, és amíg az ember Krisztuson kívül van, hiába közel hozzá, addig Isten neki ellensége, és ő is ellensége Istennek. Hogyan üdvözülhetne tehát a Krisztussal való egység nélkül?

A Róma 8,1 és a 2Korinthus 5,17 szerint csak kiknek nincs kárhoztatásuk? Akik közel vannak Krisztushoz? Nem! Akik Jézus Krisztusban vannak. Ki az új teremtés? Aki közel van Krisztushoz? Nem! Aki Krisztusban van, az az új teremtés. Kiknek múltak el a régiek, és lett újjá minden? Aki Krisztusban van! Nem, aki közel van Krisztushoz.

A mi utcáinkon tanítottál, előtted ettünk és ittunk — ilyen közel voltunk hozzád. Nem az a lényeg! Vajon benned volt-e az életünk? És vajon te bennem voltál-e, Krisztus?

Mit jelent a Krisztussal való egység? Röviden összefoglalva: egyrészt azt, hogy Őt teljes hitemmel megragadjam, másrészt magamat teljes engedelmességgel neki adjam. Tehát aki hittel nem egy Krisztussal, az nem tudja önmagát sem teljes engedelmességgel neki adni.

Egy nagyon döntő ígét mondok. Énekek-éneke 2,16: Szerelmesem enyém, és én az övé vagyok.

Ez a vele eggyé létel. Hiszen a menyasszonynak a vőlegénnyel való házasság után van köze annak minden javaihoz. Már el van jegyezve, de még jogilag a vőlegény gazdagságához, bankszámlájához, ingatlanaihoz semmi köze nincs. Majd a házasság után. Ezért nem elég Krisztushoz közel lenni. Mai ígénk azt mondja: nem közel kell lenni Krisztushoz, hanem vele lenni, benne taláztatni, és benne maradni is.

Végül: Máté írása szerint egy más dolgot is elmond. Valószínűleg ez is elhangozhatott, csak Lukács nem ezt írta le. Máté ezt írta le: amikor az emberek zörgetnek, és az ige szerint arra hivatkoznak, hogy Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e? Nem a te nevedben üztünk-e ördögöket? Nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nekik: sosem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!

Azt mondja: a te nevedben ördögöket üztünk, tanítottunk, sok hatalmas dolgot tettünk. És mit mond Jézus?: nem ismertelek titeket.

Vigyázzunk, mert itt ebben az ígében azt mondja nekünk az Isten, hogy aki be akar kerülni az üdvösségbe, annak nem arra kell hivatkoznia, hogy mit tettem én, hanem azt kell komolyan venni, hogy mit tettél te, Krisztus?

Hát miért engedjél be bennünket? Mert a te nevedben ördögöket üztünk. A te nevedben sok hatalmas dolgot tettünk. — Holott csak egyet kellett volna mondani: Engedj be bennünket, mert a te véredben megmosódtunk. Mert te meghaltál értünk a Golgotán. — De ezek az emberek nem tudják mondani. Borzasztó dolog!

Lehet Jézus nevében sok hatalmas dolgot tenni, meg lehet próbálni, mert aki közel van Jézushoz, az meg is próbálja.

Az egyiptomi csapások közül hármat meg tudtak csinálni az egyiptomi varázslók is. Három: kígyó, a vér, a békák mentek nekik, a negyedik már nem. A homokból kellett volna tetveket teremteni, és a teremtés az ördögnek nem megy. Amikor teremteni kell, azt nem tudja, azt csak Isten tudja. Mire hivatkoznak? Sok nagy dolgot tettünk a te nevedben.

Vigyázzunk! Ne tanítsanak mást! Mert az is hamis tanítás, hogy te tehetsz valamit az üdvösségedért. De ezt kihúzza ez az ige, meg sok más. Kihúzza, hogy mi az üdvösségünkért tehetünk valamit, mert azt Isten beszámítja. Hogy cselekedeteinket Isten beszámítja. Nem! Mert mi nem azért cselekszünk jót, hogy üdvösségünk legyen, hanem mert üdvösségünk van, azért cselekszünk jót, mert egész életem sem lesz elég, zengni az Ő dicséretét.

Hálás a szívem Istennek, aki a Golgota keresztyén egyszülött Fiát adta értem. Ezt a Krisztust akarom átölelni, mert tudom, hogy ez a Krisztus ölelt át engem életre, az Ő átszegzett kezével.

Vegyük komolyan, hogy az igaz tanítás tehát az üdvösség helyes útját mutatja meg nekünk. Ha valaki mást tanít, az tévútra vezet az embereket. Vegyük komolyan azt, amit hallottunk, hogy nekünk üdvösségünk van-e. Szeretünk azzal foglalkozni, hogy ki lesz ott, hányan lesznek üdvösségben. De azzal kevesebbet, hogy milyen jó, hogy én ott leszek. Nem azért leszek ott, mert közel voltam Jézushoz, mert azok nem lesznek ott; nem azért, mert érdemszerző cselekedeteimet Isten beszámítaná az üdvösségbe, hanem azért, mert a Bárány Jézus mindent elvégezett.

Ahogy a Zsidókhöz írt levélben olvassuk: Egyszeri áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket. Mert a mi Főpapunk bement a szentek szentjébe. Mert bevitte az örökre érvényes engesztelő áldozatot a hívőkért, és azok elhitték. Hogy mondja az ige? Mi pedig megismertük és elhittük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Akkor boldogan énekelheted: érzem, hogy az örök élet már e földön az enyém lett.

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük, Urunk, hogy bár kirekesztettünk az Édenből, de nem kell örökre kirekesztve maradni, csak azok lesznek örökre kirekesztve, akik nem hisznek benned, veled egyé nem válnak, és hitben nem veszik át ajándékaidat, és azok az életerők nem áramlanak át az életükbe, amelyet te kínálsz a benned bízóknak és a téged szeretőknek.

Köszönjük, Urunk, ha már hit által üdvösségünk van, ha ezt elvégezted bennünk, ha ezzel megajándékoztál. Ha nem, akkor kérünk: vonj annyira magadhoz, hogy emeld át a te országodba, sötétségből a világosságba, halálból az életre. Hogy megszűnjön itt a földön a nyomorúságunk, minden emberi ellenére is, azért, mert van egy nagyobb örömünk: Jézus megtalált, karjaiba vett és szárnyán hordoz bennünket, véd, vezérel, és még bajunkban is véd.

Ilyen biztonságot adj nekünk, ilyen örömet, Urunk, amelyet senki meg nem rendíthet és senki el nem vehet.

Köszönjük, hogy te készítetted el a mennyei hajlékot nekünk, és oda csak általad lehet bekerülni. Köszönjük, hogy te vagy az ajtó, Úr Jézus Krisztus, és aki rajtad keresztül megy be, az megtartatik. Engedd, hogy olyan tanítás hangozzon egyházunkban, amely az igaz, biztos utat mutatja, a biztos és igaz cél felé.

Kérünk, áldd meg gyülekezetünket, betegeinket, gyászolóinkat. Köszönjük a reformáció ünnepét, hogy kihoztad a sötét bálványozásból a te gyermekeidet az evan-

IGYEKEZZ AZ ÜDVÖSSÉGRE!

gélium tiszta világosságára. Engedd, hogy ne is járjon sötétségben, mert miénk lett az élet világossága.

Ámen.

Énekeljük a 462. éneket.

Silcher F., 1789—1860.

Csak ve-zess, U-ram vé-gig és fogd ke-zem,
Míg bol-do-gan a cél-hoz el-ér-ke-zem,
Mert nél-kü-led az én e-rőm oly ke-vés,
De hol te jársz e-lőt-tem,nincs ret-te-gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, :/: Tedd örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked, Ki szemlehúnyva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érzené: :/: A vak homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Hausmann Júlia, 1826—1901.